

Griffier.

Tijdens de openbare terechtzitting van 20 december 2012 heeft de 52ste kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel rechtsprekend in correctionele zaken, het volgend vonnis gewezen :

IN ZAKE VAN :

DE HEER PROCUREUR DES KONINGS, in naam van zijn ambt

TEGEN :

geboren te op
wonende te

vertegenwoordigd door mr.

loco mr.

advocaat

Verdacht van

in het gerechtelijk arrondissement Brussel,

op het perceel gelegen te

tussen 1 september 2007 en 1 juni 2008,

De feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 strafbaar ingevolge de artikelen 99, par.1, 146, 1°-5°, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening dd. 18 mei 1999;

bij inbreuk op artikel 6.1.1.1^o, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4^o (het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, hetzij door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt)

namelijk:

een vijver van ongeveer 38m bij een breedte van 18m te hebben aangelegd,

diverse grondophogingen te hebben uitgevoerd, meer bepaald:

vooraan rechts van het terrein, een verhoging van 1,5 à 1,8 m, met een breedte van 6m en een lengte van 15 m, op minder dan een halve meter van de perceelsgrens,

vooraan rechts van het terrein, een verhoging van 1,5m met een lengte van ongeveer 8 m en een breedte van 4 m, bijna tegen de perceelsgrens,

vooraan rechts van het terrein, een verhoging van 0,7 m met een lengte van ongeveer 48 m en een breedte van 4 m, op het einde van het terrein,

vooraan rechts van het terrein, een verhoging achteraan van ongeveer 1m met een lengte van ongeveer 20m en een breedte van 10m,

vooraan links van het terrein, een verhoging van ongeveer 1,5m met een lengte van ongeveer 50m en een breedte van ongeveer 4m,

een niet-verharde weg te hebben aangelegd,

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstricken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°a (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval)

namelijk : het stapelen van bouwmaterialen (betonnen palen, betonmolen, ...),

In aanwezigheid van :

De Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor het grondgebied van Vlaams-Brabant, handelend in naam van het Vlaams Gewest, met burelen gevestigd te 3000 Leuven, Dirk Boutsgebouw, Diestsepoort 6 bus 93,

Eiser in herstel,

Vertegenwoordigd door mr.

loco.mr.

advocaat

Overgeschreven op 31 augustus 2012 op hypotheekkantoor onder referte nr.

OMTRENT DE PROCEDURE:

Beklaagde werd op verzoek van het openbaar ministerie gedagvaard om te verschijnen op de terechtzitting van deze kamer zetelend op 4 oktober 2012.

De zaak werd op die datum uitgesteld naar de zitting van 22 november 2012 op verzoek van de verdediging.

Op die datum werden gehoord:

- De Substituut Procureur des Konings in zijn vordering.
- De beklagde vertegenwoordigd en bijgestaan door meester, gehoord in zijn middelen van verweer en die een conclusie met stukkenbundel neerlegt.
- De Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur vertegenwoordigd en bijgestaan door meester loco meester die werd gehoord in zijn herstellvordering en die een conclusie en dossier neerlegt.

De beklagde kreeg het laatste woord.

I. DE FEITEN TEN GRONDE

In 1991 kocht via zijn vennootschap het onroerend goed gelegen te

Ervoor zou er daar een rozenkwekerij gevestigd zijn geweest en zou er een wachtbekken voor het overtollig water zijn gebouwd.

Nadien werd het perceel overgenomen door een landbouwer en werd alles afgebroken.

Na de aankoop heeft de woning omgevormd tot een horecazaak en werd de achterliggende grond aangelegd als tuin (zie stuk 2).

verkreeg op 7 juli 2005 een vergunning van de Bestendige Deputatie van de Provincie voor de uitbating als horecazaak van de woning in kwestie nadat deze vergunning eerst was geweigerd geworden door het college van burgemeester en schepenen van op 27 september 2004. Doch wat de achterliggende grond betreft werd de reeds veroorzaakte reliëfwijziging opnieuw geweigerd (stuk 3).

Deze grond maakt deel uit van een landschappelijk waardevol gebied waarvan het bestaande landschapskarakter zoveel mogelijk bewaard diende te worden. Het aanleggen door van een volledig grasveld bij de oprichting van zijn café wijzigde volgens de bestendige deputatie van de provincie het landschapskarakter.

Uit die beslissing bleek ook dat er bezwaren waren geweest van de omliggende burens door het aanhogen van het terrein wat de waterhuishouding van die burens in het gedrang zou gebracht hebben.

Op 6 juni 2008 werd er door de lokale politie een proces-verbaal opgesteld voor het opmerkelijke wijzigen van het reliëf van de bodem. Er werd vastgesteld dat op het terrein een vijver werd aangelegd van ongeveer 38 meter op 18 meter. De uitgegraven grond voor de aanleg van de vijver werd op diverse plaatsen op het terrein gestapeld deels bijna tegen de

perceelgrens van de bureu. Er werd tevens een aardeweg aangelegd naar de uitgegraven vijver.

Er werd op 30 mei 2008 door de politie een bevel tot staking van de werken gegeven dat op 19 juni 2008 door de stedenbouwkundige ingenieur werd bekrachtigd.

In het verleden werden er reeds reliëfwijzigingen aangebracht waarvoor er geen vergunning werd bekomen en waarvoor een beschikking van 7 april 2008 van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg werd bekomen tot herstel in de oorspronkelijke toestand en waaraan geen gevolg werd verleend.

De toestand van de vijver is sinds de staking van de werken ongewijzigd gebleven. Het enige wat nog gebeurd is, is dat er onkruid op de grond in kwestie is gekomen. Dit werd ook vastgesteld in een proces-verbaal van vaststelling van 23 oktober 2010.

Er werd op 20 januari 2009 een herstellvordering overgemaakt aan het openbaar ministerie. Hierover werd er positief geadviseerd door de Hoge Raad voor het handhavingsbeleid.

II. DE GEGRONDHEID VAN DE TENLASTELEGGINGEN

Tenlastelegging A tussen 1 september 2007 en 1 juni 2008 zonder vergunning het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem door de aanleg van een vijver, grondophopingen en een niet verharde weg

De feiten worden niet betwist door de beklaagde.

De beklaagde bekwaam geen vergunning voor enige reliëfwijziging (hier door de bodem uit te graven).

De aanleg van de vijver en de verschillende ophopingen tegen de perceelrand zijn geenszins in overeenstemming met de bestemming van het gebied. Dit hoort immers niet thuis in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Er werd sinds de staking van de werken geen enkele stap gezet om de situatie te regulariseren.

De argumentatie van de beklaagde dat het behoud van de natuurlijke glooiing voor wateroverlast zou zorgen had naar aanleiding van een dergelijke aanvraag kunnen voorgelegd worden. Dit gebeurde evenwel niet.

De beklaagde stelt dat de aanleg van de vijver gebeurde op vraag van de omwonende bureu. Dit is echter geenszins bewezen. Wel blijkt dat deze wateroverlast zouden hebben sinds de eerste reliëfwijzigingen die door de beklaagde, na zijn aankoop van het perceel, werden aangebracht zonder vergunning. (zie beslissing bestendige deputatie van 7 juli 2005.)

Tenlastelegging B tussen 1 september 2007 en 1 juni 2008 zonder vergunning bouwmaterialen te hebben gestapeld

De feiten worden niet betwist en op de foto's van de werken (zie aanvankelijk proces-verbaal van 6 juni 2008, bijlage 4) ziet men de opstapeling van de bouwmaterialen.

III. DE STRAFTOEMETING

Deze feiten zijn de voortgezette uiting van éénzelfde misdadig opzet, waardoor er bij toepassing van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek één straf kan worden opgelegd.

De feiten zijn ernstig en tonen een gebrek aan respect aan voor de wetgeving inzake ruimtelijke ordening. Een goed beleid in zake ruimtelijke ordening is nodig voor het ecologisch evenwicht en is in het belang van elke burger, in het bijzonder ook van de omwonenden die visuele hinder ondervinden van de bouwwerken van beklaagde. De rechtbank tilt er bijzonder zwaar aan dat de inbreuken werden begaan in een agrarisch waardevol landschap waarin de aanleg van een tuin of een park niet thuishoort. Dit betekent een vertuining en residentialisering en leidt de facto tot een verruiming van het woongebied wat hier zeker niet gewenst was.

Bovendien merkt de rechtbank op dat de beklaagde niet trachtte naar een oplossing te zoeken. Hij weigerde gehoord te worden en deed geen enkele regularisatieaanvraag. Tevens kwamen die werken na een eerste stakingsbevel dat reeds eerder door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg werd uitgesproken. Het mocht echter niet baten.

De bepalingen van de oude wetgeving die de feiten vervat onder beide tenlasteleggingen op dat moment bestraffen zijn dezelfde als die van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening die ook deze feiten vandaag strafbaar stelt. Er is dus geen mildere straf.

Artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex is dus toepasselijk dat bepaalt dat met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen, de persoon gestraft wordt die:

de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt.

De rechtbank is van oordeel dat de gevangenisstraf evenwel met uitstel kan worden opgelegd onder de voorwaarden zoals hierna bepaald. De tegen de beklaagde uit te spreken straf, te ondergaan als hoofdstraf, gaat vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en de beklaagde heeft nog geen veroordeling tot een criminele of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden opgelopen. Dit zal hem toelaten om zijn uitbating op normale wijze verder te zetten.

De hierna bepaalde geldboete dient beklaagde duidelijk te maken dat ook stedenbouwkundige regels er zijn om nageleefd te worden en dat hij zich niet ongestraft boven de wet mag stellen.

Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de maatschappelijke kost die door de beklaagde veroorzaakt wordt in de vorm van de noodzakelijke inzet van mensen en middelen voor de handhaving van de wet. De inzet van inspectiediensten was hier verre van onbelangrijk.

Een opschorting van de uitspraak is hier echter niet aan de orde alhoewel hierom verzocht werd nu er één zekere onwil was om de regels na te leven.

IV. INZAKE DE HERSTELVORDERING

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur wordt op gemotiveerde wijze het herstel in de oorspronkelijke staat gevorderd. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid heeft hieromtrent een positief advies geformuleerd.

Het behoort tot de bevoegdheid van de rechtelijke macht om, bij misdrijven inzake stedenbouw, de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur tot herstel van de plaats in de vorige staat op haar wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust, maar het staat niet aan de rechter de opportuniteit van die vordering te beoordelen (zie ook, Cass., 4 december 1990 en zie ook, Cass., 15 juni 1994 en zie ook, Cass., 16 mei 1995, en zie ook, Cass., 18 oktober 1995).

Voor de rechter kan de beklagde de gevorderde herstelmaatregel derhalve betwisten wegens willekeur, onredelijkheid, gebrek aan bewijskrachtige gegevens, het gronden van de beslissing op gegevens die geen verband houden met de zaak of nog het verwaarlozen van pertinente gegevens.

(zie ook, VANSANT, P., Handhaving ruimtelijke ordening ► Herstelmaatregelen – Aard van herstellvordering ► – Herstelmaatregel en gevolgen, zakboekje ruimtelijke ordening, jura.be)

De bouwwinbreuken werden zoals vermeld in de herstellvordering zonder vergunning in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, namelijk agrarisch waardevol landschap begaan waardoor de bestemming van het perceel wordt miskend. De aanleg van een tuin of een park met bijhorende vijver horen niet thuis in zulk een gebied en dienen de agrarische doeleinden niet. Bovendien wordt ook nog vermeld in de herstellvordering dat door de aanleg van de vijver de open ruimte tussen werd ongedaan gemaakt. Dit open agrarisch gebied sloot verder aan bij een natuurgebied.

De rechtbank oordeelt dat bovenstaande motivering als meer dan afdoend kan worden beschouwd. Ook oordeelt de rechtbank dat de herstelmaatregel niet als kennelijk onredelijk moeten worden beschouwd.

Op grond van de concrete gegevens die in de herstellvordering zijn opgenomen en hierboven werden herhaald inzonderheid de aard van de overtreding wegens het niet respecteren van de bestemmingsvoorschriften, de voortgezette wil die de beklagde lieten blijken na een weigering van vergunning naast zich neergelegd te hebben alsmede een beschikking van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg niet te hebben opgevolgd, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening, oordeelt de rechtbank dat de nadelen die de beklagde aanvoert van welke aard die ook mogen zijn, in de gegeven context van voorkennis niet opwegen tegen het voordeel van de herstelmaatregel, te weten de beëindiging van de schadelijke gevolgen van de onvergunde situatie. De herstellvordering doorstaat aldus de evenredigheidstoets. (Zie ook Cassatie 8 september 2009, juridat.be)

De gevorderde dwangsommen worden opgelegd ten einde beklagde er toe aan te zetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren of te doen uitvoeren binnen de in functie van de omvang van het herstel/aanpassingswerken hierna bepaald;

De termijn van twaalf maanden voor de uitvoering van het herstel komt gepast voor, rekening houdende met de omvang en de aard van de uit te voeren werken.

V. OMTRENT DE OPDECIEMEN

Gezien de bewezen feiten na 1 maart 2004 en voor 1 januari 2012 gepleegd werden, dient de geldboete te worden verhoogd met de opdecimen zoals hierna bepaald.

Alle andersluidende of meer omvattende conclusies worden afgewezen als niet terzake en/of overbodig.

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK

Gelet op de artikelen:

- 130, 153, 154, 162, 185, 190, 194, 195 van het wetboek van strafvordering,
- 2, 5, 7, 25, 38, 40, 41, 65, 100 van het strafwetboek,
- 99, par 1, 146, 1°-5°, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999,
- 4.2.1.4^o en 5^oa, 6.1.1.1^o en 6.1.41 par 1, 1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening
- 4 van de wet van 17 april 1878
- 1 en 3 van de wet van 5 maart 1952
- 11, 12, 13, 16, 31 tot 37, 41 van de wet van 15 juni 1935,
- 2 en 4 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro,
- 1 en 8 § 1 van de wet van 29 juni 1964,
- 91 lid 2 van het KB van 28 december 1950 betreffende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken
- 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964, gewijzigd door de wetten van 10 februari 1994 en 22 maart 1999, betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie

En alle andere in de dagvaarding opgenomen wetsbepalingen.

RECHTSPREKEND NA TEGENSpraak

OP STRAFGEBIED

Veroordeelt beklaagde uit hoofde van beide tenlasteleggingen A en B, verenigd, tot

- Een gevangenisstraf van **EEN JAAR** en
- Een geldboete van **1000 EUR x 5,5 = VIJFDUIZEND VIJFHONDERD EUR**

en bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Vonnis waarvan de tenuitvoerlegging wordt uitgesteld gedurende een termijn van vijf jaar enkel voor wat de hoofdgevangenisstraf van één jaar betreft, onder de voorwaarden van de wet betreffende opschorting, uitstel en probatie.

Veroordeelt beklaagde tot betaling van de bijdrage van **25 EURO**, gebracht bij toepassing van de wettelijke opdecimen op **150 EURO** overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985.

Veroordeelt de beklaagde overeenkomstig artikel 91, lid 2 en 148 van het KB van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij K.B. van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012) tot de betaling van een vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van **50,00 euro**.

Veroordeelt beklaagde tot de kosten van de strafvordering, in totaal bedragende **135,36 euro**.

De burgerlijke belangen worden ambtshalve aangehouden bij toepassing van artikel 2 van de wet van 13 april 2005.

Wat betreft de herstellvordering.

Verklaart de herstellvordering als volgt gegrond :

Beveelt on vordering van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur aan binnen een termijn van twaalf maanden na de dag waarop dit vonnis kracht van gewijsde zal hebben, op het perceel gelegen te kadastraal gekend onder de het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat, wat inhoudt " het dichtèn van de vijver, het ongedaan maken van de grondophopingen, het verwijderen van de weg naar de vijver, het herstellen van het terrein in zijn oorspronkelijke staat en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein onder de verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging in de uitvoering van het herstel in de oorspronkelijke toestand, en zonder dat er een bijkomende termijn wordt toegekend in de zin van artikel 1385bis, 4° lid Ger.W."

Zegt voor recht dat de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur in geval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kan worden voorzien en zegt voor recht dat de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur gerechtigd is om de materialen en de voorwerpen afkomstig van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te verkopen, te vergoeden en te verwijderen.

Wat betreft de kantmelding.

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven zal worden op de wijze bepaald in artikel 84 van de Hypotheekwet (onder het nummer op het hypotheekkantoor van

Vonnis uitgesproken tijdens de openbare terechtzitting waar zetelden :

alleenzetelend rechter

substituut Procureur des Konings

griffier

(goedgekeurd de doorhaling van / woorden en / lijnen)